

ΕΤΟΣ ΙΒ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1883.

ΑΡΙΘ. 208

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
» » » 'Εξωτερικῶ » 2.

Διημερομίσθια
'Εν ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν
ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς
τῶν Παίδων» ἀνευ προπληρωμῆς.

Ὁ τσοπάνησ βασιλειᾶς.
(κατὰ τὸ Γερμανικόν.)

Τσοπάνηκι βασιλειᾶ, σὲ κατόφυτο λειμῶνα,
θρόνο ἔχεις τὸ βουνό, καὶ τὸν ἤλιο ὄψηλά

Χρυσαστρήγγυλι,
κορώνια

Γόργη σου τὰ πρόβατα,
Κόλακες καὶ
ἀδελκοί σου,
Τὰ μοσχάρια σου
ἰππόταί
Στέκουν ὑπερήφανα.

Τὰ έν τῇ 'Ακροπόλει· Προπύλατα. (Ἰδὲ σελ. 1374)

Ἐχιδὸνα καὶ βδέλλα

'Ἐχιδὸνά ποτε πρὸς βδέλλαν ἔλεγε μετ' ἀπορίας:

«Πῶς ἐνίοτε ἡ τύχη σπεῖρει τὰς διαφοράς!
«Σὲ ὁ κόσμος ἔχει φίλην, ἀλλ' ἐμὲ μετὰ δουλίας ἀποφεύγει
[τάχυρᾶς,

«Καὶ ζητεῖ, ἀν δυνήθῃ,
«Καὶ ἐκ τῆς ζωῆς μου ἔτι ὁ σκληρὸς ν' ἀπαλλαγθῇ.
«Σὲ δὲ, ὅταν τις συλλάβῃ,
«Τὴν πληγὴν σου δὲν φοβεῖται
«Καὶ τὸ αἷμά του τροφήν σου νὰ παρέχῃ προδομεῖται,
«Καὶ ἐν τούτοις ἐκ τῶν δύο ἡ αὐτὴ προκόπτει βλάβη.»
«Ὅχι δά!» τῇ ἀπεκρίθη ἡ τοῦ ὕδατος πολτις,
«ἀληθείας δὲν κηρύττεις.

Μουσικοί σου λιγυροί, γλυκοκελαδοῦν πουλάκια,
Κατρακύλισμα νεροῦ, τῶν γιδῶν σου κουδουνάκια
Ἵπνο φέρουσι γλυκὺ.

Γέρνεις τότε καὶ
κοιμᾶσαι
Χωρὶς ἔννοια μὴ
χαθῆ
Τὸ βασίλειο κι' ὁ
λαὸς σου,
Γιὰτ' ὁ σκύλος σου
ἔχει
Κυβερνήτῃ, πολὺπειρος
Ἄγροπνος
πρωθυπουργός.
X.

«Ἡ πληγὴ σου φαρμακεύει,
ἀφίλη μου ἀγαπητῇ,
«Καὶ ἡ ἀμωχὴ μου μόνον ὠφελεῖ καὶ θεραπεύει.
«Πῶς νὰ μὴ εὐαρεστῆ;
«Δι' ἐμοῦ ὁ κόσμος βλέπει τὴν προτέραν του υγιάν,
«Ἐνφ' σὺ ἐξαποστέλλεις εἰς τὸν Ἄδην κατ' εὐθείαν
καὶ τὸν μᾶλλον υγιῆ,
ἀπρὸ μικροῦ ἐν τῇ ζωῇ.
«Διαφέρομεν: καὶ μάτην φίλην μου παραπονεῖσαι.
«Ἐγὼ ἐγὼ ἰατρικόν
«Καὶ σὺ, ἐχιδὸνά μου, εἶσαι
«δηλητήριον κακόν.
«Διαφέρομεν πολὺ!»
—Τί ὁμοῦθός μου δηλοῖ; (Παρνασσός)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια και τέλος.)

«Όταν ήνοιξες πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς σου ὁ Βέρτος, εἶχεν ἐξημερώσει, καὶ ὁ πετεινὸς ἔκραζε μὲ δέξιαν φωνήν. Εἰς τὸ μικρὸν τετράγωνον παράθυρον ἔφάνη καταστρόγγυλον κόκκινον πρόσωπον, καὶ ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς τοῦ φύλακος ἠκούσθη λέγουσα, «Ὁ Γεώργης θάρσθη εἰς τὰς ὀκτῶ νὰ σὲ πάρῃ, καὶ φοβοῦμαι πῶς ἔχεις νὰ τραθῆξῃς πολλά. Ἔλα, πὲς μου τώρα τὴν ἀλήθειαν, δὲν το ἐπαγίδευσες ἐσὺ τὸ πουλί;»

«Ὅχι,» ἀπεκρίθη νωθρῶς ὁ Βέρτος, ἐξηπλωμένος ἐπάνω εἰς τὸ ἄχρουν, κρυώνων καὶ πονῶν καὶ κατακοιμημένος ἀπὸ τὴν κοίρασιν.

Ἄλλὰ ἐξύρεις ποῖος τὸ ἔκαμεν,» ἐπέμενε ἡ γυνή. «Ἔλα τώρα, πὲς μου τὸ ἔμένα, καὶ γὰρ τὰ σάχνω μὲ τὸν Γεώργη, καὶ σὲ βγάζει αὐτὸς καὶ σοὺ δίνουμε νὰ φᾶς καὶ σὲ πᾶμε σπῆτι σου μὲ τὸ γαϊδουράκι μας.»

Ὁ μικρὸς κόμης ἐσιώπη.

«Νὰ χαθῆς, πεισματώδικο!» εἶπεν ἡ γυνὴ μὲ πολλὸν θυμὸν, «τὰ πεισματώδικα δὲν εἰμπορῶ νὰ τὰ ὑποφέρω. Ποῖος τὸ ἐπαγίδευσες τὸ πουλί; Αὐτὸ δα πὲς μου καὶ ἄλλο τίποτε δὲν σου ζητῶ.»

«Δὲν θὰ σοῦ τὸ εἶπω,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος σταθερῶς.

Ἡ γυνὴ ἔκλεισε μὲ ὀρμὴν τὸ παράθυρον καὶ ἀπεμακρόνετο μουρμουρίζουσα.

«Ἰὸ σκυλάκι πεινᾷ!» τῇ ἐφώνησεν ὁ Βέρτος.

«Νὰ χαθῆς καὶ σὺ καὶ τὸ σκυλάκι!» ἀπεκρίθη ἐκείνη καὶ ἀπεμακρόνεθη.

«Ἄχ, σκυλάκι μου,» εἶπε μὲ λυγμὸν ἀπελπισίας ὁ μικρὸς κόμης, «τί νόκτα ἦτον αὐτῆ!» καὶ ὅμοι, ἂν καὶ σχεδὸν λειπόθυμος καὶ πυρέσσων, οὐδὲ πρὸς στιγμήν ἐσκέφθη νὰ ἀποκετήσῃ τὴν ἰδίαν του ἐλευθερίαν προδίδων τὸν μικρὸν ὀρθοκλέπτῃν Δάν.

Παρήλθον ὥραί τινες, ἀργαί, ἔρημοί, λυπηραί. Τέλος ἠκούσθη τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ Χονδρο-Γεώργη, καὶ ἡ βαθεῖα του φωνὴ ὑβρίζουσα καὶ φωνάζουσα τότε ὁ μικρὸς κόμης ἐνδωμήθη διὰ κατήγετο ἐκ γενναίων ἀνδρῶν, καὶ διὰ δὲν ἔπρεπε νὰ φανῆ ἀνάξιος αὐτῶν. Ἰσηκώθη λοιπὸν, ἂν καὶ τὰ γόνατά του ἐλόγιζον, καὶ προσεπάθησε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ ἀκατάστατά του ἐνδύματα καὶ νὰ λάβῃ ὕψος γενναίων. Ἡ θύρα τοῦ ὀρθωτῶνος ἠνοιχθῆ βιαίως καὶ ὁ Χονδρο-Γεώργης προβάλλων τὴν μαύρην του κεφαλὴν ἐφώνησεν—

«Ἔβγα ἔξω ζωῦφο! Ἔβγα νὰ λάβῃς ἐκεῖνο τοῦ σοῦ ἀξίζει.»

Ὁ Βέρτος μὲ ὄλην του τὴν ἀεισπρέπειαν ἐξῆλλε βαδίζων ὅσον ἡμπόρει σταθερώτερον.

«Πρέπει νὰ ἦσαι ὀλιγώτερον ἀγενής,» εἶπεν. «Ἐρχομαι μαζί σου, ἀλλὰ ὄπως τίποτε εἰς τὸ σκυλάκι νὰ φάγῃ — Ἐπεῖνα ὀλην τὴν νόκτα.»

Ἡ μόνη ἀπόκρισις τοῦ Χονδρο-Γεώργη ἦτο νὰ ἀπαίσῃ τὸν μικρὸν κόμητα ἀπὸ τὰ ἐνδύματα καὶ νὰ τὸν σφενδονίσῃ μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκιον, τὸ ὁποῖον ἴστατο ἔτοιμον ἐκεῖ.

«Αὐτὸ δὲν εἶναι τοῦ Ῥάδλεῦ παιδι,» εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ φύλακος πρὸς τὴν μεγαλειτέραν τῆς κόρη, ὅτε ἀνεχώρησε τὸ ἀμαξάκιον. «Μόνον ἓνα εὐγενικὸ παιδί εἰμποροῦσε εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασίν του νὰ σκέπτεται καὶ διὰ τὸ σκυλί Μοῦ φαίνεται, κόρη μου, πῶς τοῦ πατέρα σου θὰ τοῦ ἔγῃ ξυνοῦ αὐτὸ ποῦ κάνει τώρα.»

Ἡ ἔπαυλις τοῦ σίρ Ἐρρίκου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκον τὰ δάση ἐκεῖνα, ἦτο μόνον ἓνα ἡμισο μίλιον μακρὰν τῆς οἰκίας τοῦ Χονδρο-Γεώργη, ἐντὸς ὀλίγου δὲ τὸ ἀμαξίον ἐστάθη πρὸ τῆς μεγαλοπροποῦς οἰκίας, ἧτις ἦτο κατεσκευασμένη καθὼς τὰ παλάτια τῆς Ἰταλίας.

«Πρέπει νὰ ἰδῶ τὸν σίρ Ἐρρίκον εὐθὺς,» εἶπεν ὁ Χονδρο-Γεώργης εἰς ἓνα ὀπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἔχασσε πρὸ τῆς μεγάλης θύρας.

«Μάλιστα, κύρ Γεώργη,» τῷ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, «ὁ σίρ Ἐρρίκος παρήγγειλε νὰ ἔλθῃς εὐθὺς νὰ τὸν εὔρησ.»

«Ὁ σίρ Ἐρρίκος περιμένει,» εἶπε δεῦτερος ὀπηρέτης ἐξερχόμενος τὴν αὐτὴν στιγμήν.

Ὁ Χονδρο-Γεώργης, σύρων ὀπίσω του τὸν μικρὸν κόμητα, εἰσῆλθεν εἰς μεγάλην τινὰ αἴθουσαν, — τὸ σπουδαστῆριον τοῦ σίρ Ἐρρίκου, ὅπου ἐκάθητο κύριός τις μέσης ἡλικίας καὶ ἀγαθοῦ ὕψους.

Ὁ τρόπος τοῦ Χονδρο-Γεώργη μεταβλήθη εὐθὺς ἀμα εὐρέθη εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ κυρίου του μὲ πολλὰς ὑποκλίσεις καὶ ταπεινὴν φωνὴν ἔθεσε τὸν φασιανὸν καὶ τὴν παγίδα ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, πλησίον τῆς ὁποίας ἐκάθητο ὁ σίρ Ἐρρίκος.

«Τὸν ἔπιασα ἐπ' αὐτοφώρῃ, σίρ Ἐρρίκε!» εἶπε μὲ τόνον καυχῆσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ. «Ὅλον τὸν χειμῶνα παιδεύομαι μὲ τῆς κατεργαριαῖς καὶ τῆς κλεψιαῖς του καὶ τώρα τὸν ἔχω!»

«Εἶναι πολὺ μικρὸς,» εἶπεν ὁ σίρ Ἐρρίκος προσπαθῶν νὰ ἰδῆ τὸν ἔνοχον, ὅστις ἦτο ὀπισθεν τοῦ Χονδρο-Γεώργη.

«Μικρὸς εἰς τὰ χρόνια, ἀλλὰ γέρος εἰς τὴν κακίαν!» ὑπέλαθεν ὁ Χονδρο-Γεώργης.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Βέρτος κατῴρθωσε νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ σταθῆ πρὸ τοῦ σίρ Ἐρρίκου.

«Ἐκαμε λάθος,» εἶπε μὲ ἀδύνατον φωνήν «ἐγὼ δὲν ἐφόνευσα τὸ πτηνὸν σὰς — ἐγὼ εἶμαι ὁ κόμης Ἄβιλλωνης!»

«Θεέ μου!» ἀνεφώνησεν ὁ σίρ Ἑρρίκος ἀναπηδῶν ἐκ τῆς καθέκλας του. «Τί ἔκαμες, βλαέ; Αὐτὸς εἶναι ὁ μικρὸς κόμης, τὸν ὁποῖον ζητοῦν ἀπὸ τὸ ἦν ἄκρον τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ ἄλλο! Φίλιπτε μικρὲ μου, πῶς θὰ δυναθῶ ποτε νά...»

Αἱ ἀπολογίαι τοῦ σίρ Ἑρρίκου διεκόπησαν αἰφνης εἰς τὸ μέσον, διότι ὁ Βέρτος, ἐκ τῆς συγκινήσεως, τῆς νηστείας καὶ τῆς κακουχίας ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του λειπόθυμος. Δὲν παρῆλθεν ἕως πολλῆ ὥρα, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του μετὰς περιποιήσεως, τὰς ὁποίας δλόκληρος ἡ οἰκία τοῦ σίρ Ἑρρίκου ἔσπευσε νὰ τῷ προσφέρῃ. «Συγχαρῆσατε τὸν ἄνθρωπόν σας,» ἐψιθύρισε ὁ Βέρτος, ἐνῶ ἔκειτο ἐπὶ ἐνὸς τῶν εὐρέων πετσίνων ἀνακλίντρων, περιμένων τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς ὁποίους εἶχεν εὐθὺς σταλαεῖ ἵππευς νὰ εἰδοποιήσῃ. «Ἐνόμιζαν ὅτι ἔκαμνε τὸ χρέος του... καὶ παρακαλῶ, θὰ μὲ ἀφήσετε νὰ ἀγοράσω τὸ σκυλάκι;»

Τὸ σκυλάκιον ἐφέρθη εὐθὺς καὶ ὁ Βέρτος τὸ ἔλαβε καὶ ἐξῆλθε νὰ περιπατήσῃ ἄλλοτε εἰς τὸν ῥοδόκηπον μετὰ τὸν σίρ Ἑρρίκον· ἀλλὰ τὰ παιγνίδια τοῦ μικροῦ σκυλοῦ δὲν τὸν διεσκέδαζον, ἐφαίνετο λυπημένος καὶ σκεπτικός.

«Περὶ τίνος σκέπτεσαι, παιδί μου; —» τὸν ἠρώτησεν ὁ σίρ Ἑρρίκος, ὅστις ἦτο γλυκὺς καὶ πεπαιδευμένος ἄνθρωπος.

Τὰ χεῖλη τοῦ Βέρτου ἔτρεμον. — «Βλέπω,» ἀπεκρίθη — «ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε. Εἶναι ὁ τίτλος μου καὶ τὰ χρήματά μου, τὰ ὁποῖα κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὲ περιποιῶνται. Ὅταν δὲν εἰσέρουν πρὸς εἶμαι, βλέπετε πῶς μὲ θεωροῦν;» Καὶ δάκρυα θερμὰ ἔρρευον κάτω εἰς τὰς παρειάς του.

«Ἀγαπητέ μου μικρὲ,» εἶπε τρυφερῶς ὁ σίρ Ἑρρίκος. «Ἔρχεται ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκόμη καὶ οἱ βασιλεῖς ἀποβάλλουν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειάν των καὶ κείνται γυμνοὶ καὶ ἐστερημένοι ἀπ' ὅλα τὰ πλούτη των. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τότε θὰ τοὺς δώσῃ χάριν νὰ ἀναστηθῶν, δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος καὶ ἡ θέσις των, ἀλλ' ἡ πίστις καὶ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔπραξαν.»

— «Ναι, ἀλλὰ βλέπετε πῶς μὲ περιφρονοῦν, ὅταν δὲν εἰσέρουν ποῖος εἶμαι;»

— «Δὲν πιστεύω ὅτι ἐκείνα τὰ πτωχὰ παιδιὰ θὰ μᾶς εἶπουν ὅτι σὲ περιεφρόνησαν ἕταν ὑπάγωμεν καὶ τοῖς εἴπωμεν τὰ πάντα.

«Κανεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν εἶναι τίποτε καθ' ἑαυτὸν, παιδί μου· μόνον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ζωὴν μας συνάζομεν κανὲν κλωνάριον λεβάντας, — δηλαδὴ πράττομεν κανὲν καλὸν ἔργον, ἢ λέγομεν κανένα καλὸν λόγον — καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπολαμβάνομεν εὐχαρίστησιν, ὅπως ἐκ τῆς ἐδωδίας τῆς λεβάντας. Εἶμαι δὲ βέβαιος

ὅτι τοιαῦτα ἄνθη θὰ συνάξῃς πολλὰ εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς σου.»

«Θὰ προσπαθῆσω,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος σύννου. Ὑβω λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔδραψε δύο κλωνάρια λεβάντας, — τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν συμπαθείαν, τὰ ὁποῖα, πιστεύσατέ μοι, ἀξίζουν τόσον ὅσον τὸ μὶ λυ τοῦ Ὀδυσσεύς. (Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΓΟΡΔΩΝ.

Ἔχετε ἐνώπιόν σας τὴν εἰκόνα τοῦ στρατηγοῦ Γόρδωνος, τοῦ γενναίου Ἀγγλοῦ, ὅστις ἐρουεῖτο πρὸ τινος εἰς τὸ Χαρτούμ. Περὶ τούτου ὀλοὶ βεβαίως ἠκούσατε τότε, ὥστε ἐδῶ θὰ σᾶς εἶπω μόνον περὶ τῆς προτέρας ζωῆς του.

Ὁ Γόρδων ἦτο υἱὸς ἀξίωματικῶ καὶ εἰσῆλθε πολλὸ νέος εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἀφοῦ δὲ ἔλαβε μέρος εἰς διαφόρους πολέμους, ὡς λ. χ. τὸν Κριμαϊκὸν καὶ τὸν Κινεζικὸν κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκεῖ ἀνταρσίαν, καὶ ἀφοῦ ὑπηρέτησεν ἐπὶ τινὰ ἔτη εἰς ἄλλα; ὑπηρεσίας καὶ ὡς διοικητῆς τοῦ Σουδάν, ἐστάλη τελευταῖον ἐκεῖ ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, ἵνα σηκῶσῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὰς διαφόρους φρουράς, τὰς ὁποίας ἡ Αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις εἶχε θέσει — ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη, πολιορκηθεὶς ἐν Χαρτούμ καὶ ἐπὶ τέλος φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ὑπαδῶν τοῦ Μαχδῆ, οἱ ὁποῖοι ἐκυρίευσαν τὸ Χαρτούμ διὰ προδοσίας.

Πολλοὶ βεβαίως τὸν ἐκλαυσεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἀλλαχοῦ, συγγενεῖς καὶ φίλοι του, παλαιοὶ του σύντροφοι καὶ στρατιῶται, ἀλλ' ὀλίγοι θὰ τὸν ἐθρήνησαν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀγυιόπαιδας τοῦ Γραιβσενδ, διότι ὅταν ἐχάθη ὁ Γόρδων ἐχάθη ὁ καλλίτερός των φίλος.

Ὁ Γόρδων δὲν φημιζεταί μόνον ὡς ἐπιτήδειος στρατηγός, διότι ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν ἄλλοι ἐπίσης καλοὶ ἢ καὶ καλλίτεροι αὐτοῦ εἰς τὴν στρατηγικὴν, ἀλλὰ κυρίως ὡς στρατηγός, ὅστις ἔκαμνε τοὺς ἐχθρούς του πάντοτε μὲν νὰ τὸν σέβωνται, πολλαῖς δὲ καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦν· ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ ἐδεργέτησῃ καὶ νὰ ἐκπολιτίσῃ τοὺς ἀγρίους λαοὺς, τοὺς ὁποίους ἐκυβέρνα, καὶ δὲν ἐφοβεῖτο κανένα κίνδυνον, κανένα ἄνθρωπον, κανένα παρὰ μόνον τὸν Θεόν, εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν ὄλας του τὰς ἐλπίδας.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐσεβής ὁ Γόρδων μόνον εἰς τὸν πόλεμον, ὅταν εἶχε περισσότεραν ἀνάγκην τοῦ Θεοῦ. Ἐπίστευεν ὅτι ὑπηρέτει τὴν πατρίδα ὄχι μόνον πολεμῶν τοὺς ἐχθρούς της, ἀλλὰ καὶ μορφῶνων διὰ αὐτὴν καλοὺς πολίτας καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοὺς. Ὅταν ἐστάθμισεν εἰς τὸ Γραιβσενδ ὡς ἀρχηγός τοῦ Ἐπιτελείου, κατεγίνετο πάντοτε εἰς ἀγαθοεργίας. Συνῆ'

θροίζε τοὺς λούστρους καὶ τοὺς ἀγοῖόπαιδας τῆς πό-
λεως εἰς σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἤρχετο τακτικῶς
καὶ τοὺς ἐδίδασκεν ὁ ἴδιος γεωγραφίαν καὶ ἱστορίαν
καὶ ἄλλα μαθήματα, καὶ τοῖς ὠμίλει πολὺ συμπαθητι-
κῶς περὶ τοῦ φίλου τῶν πτωχῶν, τοῦ Κυρίου ἡμῶν

δρόμου· διήγαινε δὲ συχνὰ καὶ ὁ ἴδιος καὶ τοὺς διη-
γεῖτο ἱστορίας περὶ τῶν μαχῶν, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε
πολεμήσει καὶ περὶ τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας εἶχε πε-
ριέλθει μετὰ καλὰς δὲ συμβουλὰς καὶ συμπαθητικῶν τρό-
πων προσεκάθει νὰ τοὺς φέρῃ ἔλθοις εἰς τὸν εὐθὺν

Ὁ Στρατηγὸς Γόρδων. (Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀπέθανε διὰ νὰ τοὺς κάμῃ ἀ-
γαθοὺς καὶ εὐτυχεῖς.

Ἐκτὸς τοῦ σχολείου τούτου ἐσύστησε καὶ ἀναγνω-
στήριον, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκίνηε τοὺς καὶ τὰς καὶ τοὺς
νέους τῆς πόλεως, νὰ ἔρχωνται νὰ περνοῦν τὰς ἑσπέραις
τῶν ἀντὶ νὰ τρέχουν εἰς τὰς ταβέρνας καὶ εἰς τοὺς

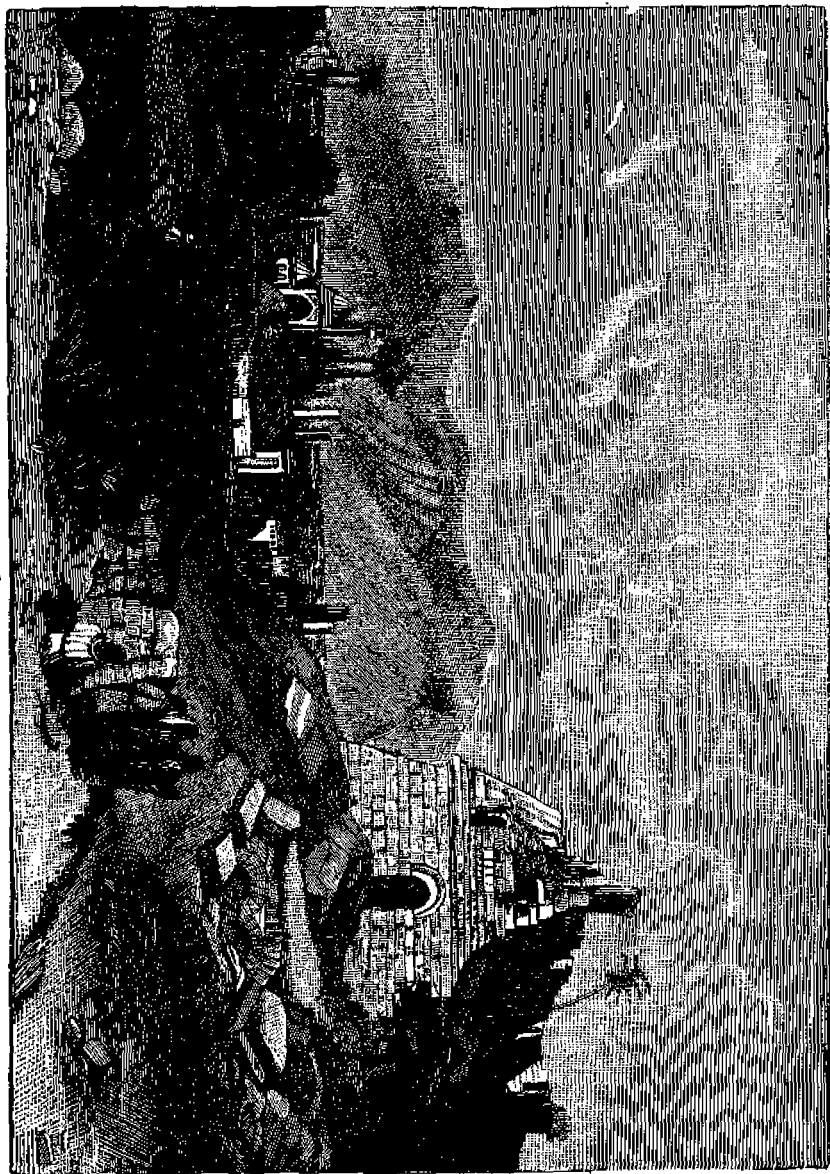
δρόμον τοῦ Θεοῦ. Πολλοὶ νέοι, πολλοὶ παῖδες, οἱ ὁποῖοι
ἠρπιάσθησαν ἀπὸ τὴν κακίαν διὰ μέσου αὐτοῦ θὰ μα-
καρίζουν αἰωνίως τὴν μνήμην τοῦ Γόρδωνος, καὶ θὰ
διηγῶνται εἰς τὰ παιδιά των τὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα εἶδον
ἀπὸ τὸν καλὸν ἀκαπετάνιον, τὸν φίλον τῶν πτωχῶν.

Ὁ Γόρδων ἦτο μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ἰσχνὸς δὲ

και πελιδνός την ὄψιν, ἀλλ' ἡ σιδηρᾶ του θέλῃσις ὑποστηρικτομένη ὑπὸ τῆς εὐσεβείας τὸν καθίστα τρομακτικόν, ὥστε διὰ μόνῃς μικρᾶς ράβδου ᾠδῆγει χιλιάδας εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

σχυροτάτων πόλεων τῆς Ἰωνίας. Ἡ θέσις τῆς ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ἦτο ἀξιόλογο· διὰ τὸ ἐμπόριον, εἶχε δὲ τέσσαρας λιμένας, εἰς τῶν ὁποίων ἦτο ἀρκετὰ εὐρύχωρος, ὥστε νὰ πλέῃ ὀλόκληρος στόλος ἐντὸς αὐτοῦ. Ἔγεινε λοιπὸν ταχέω

Τοποθεσία τῆς ἀρχαίας Μιλήτου.

Η ΜΙΛΗΤΟΣ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παρίσταν τὴν τοποθεσίαν τῆς ἀρχαίας Μιλήτου, τῆς ὁποίας τὰ ἔσθλια εἶναι ἐσκαπασμένα ὑπὸ τῶν ὁδῶν καὶ τοῦ ἁβρῆδρου τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ὅστις ἐκβάλλει ἀντικρὺ αὐτῆς.

Ἡ Μίλητος ἦτο μία ἐκ τῶν πλουσιωτάτων καὶ ἰ-

ῆ μεγίστη ἐμπορικὴ πόλις τοῦ κόσμου, καὶ ἀπέστειλε τὰ πλοῖα τῆς εἰς ὅλους τοὺς λιμένας τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Εὐξεινίου Πόντου, ὅπου καὶ ἐσχημάτισε πολλὰς ἰσχυρὰς ἀποικίας.

Τὸ πολίτευμα τῆς Μιλήτου ἦτο τοραννικόν, ἐνόσῳ ἔμενον ἀνεξάρτητος, ἀργότερον ὁμοῦ ἐπλήρωσε φόρον εἰς τὸν Κροῖσον, καὶ μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Λυ-

δίας υπό τῶν Περσῶν εἰς τὸν Κόρον.

Ἡ Μίλητος δὲν εἶναι περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ μόνον τὰ πλοῦτη της, ἀλλὰ καὶ ὡς πατρίς τῶν φιλοσόφων Θαλοῦ, Ἀναξίμανδρου καὶ Ἀναξίμενου, τῶν ἱστοριογράφων Κάδμου καὶ Ἐκαταίου, καὶ τῆς ὠραίας καὶ πεπαιδευμένης Ἀσπασίας, ἧς ἔζησαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους.

Ἡ Μίλητος δὲν καὶ ἔχασε πολὺ ἀπὸ τὴν προτέραν της δόξαν καὶ σπουδαιότητα ἤχημαζε μέχρι τοῦ Μεσαιῶνος, ὅτε κατεστράφη ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἄλλων βαρβάρων λαῶν τῆς Ἀσίας.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἰδε προηγούμενον ἀρθρον)

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'.

«Ἐμπρός, κύριε ὑπασιπιά!» ἐφώναζεν ὁ Ταγματάρχης καὶ ἀμφότεροι ἐκέντησαν τοὺς ἵππους των καὶ ἀπῆλθον ὀρμητικῶς, παρακολουθούμενοι ὑπὸ πολλῶν πυροβολισμῶν, οἵτινες ὄμως ἐπέτοχον οὐδέτερον.

Τὸ δὲ δυστοχὲς θῦμα τῆς ἐπιθέσεως ταύτης ὁ ἱπποκόμος ἔκαιτο χυμαὶ νεκρῶς, ὅως ὅπου εὐρέθη ὑπὸ πινῶν χωρικῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὔτε ὁ ἵππος του, οὔτε τὰ χρήματά του εἶχον ἀφαιρεθῆ, ἦτο φανερόν ὅτι ἡ προσβολὴ αὕτη εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Γεώργιον καὶ νὰ ἀρπάσῃ τὰ ἔγγραφα.

Μὲ ὄλας τὰς ἄλλας προσπάθειαι τῶν ἐχθρῶν νὰ τὸν συλλάβωσιν ἢ φονεύσωσιν, ὁ Γεώργιος ἠδυνήθη νὰ παραδώσῃ ὄλους τοὺς φακέλλους ἀσφαλῶς. Μὲ ἀναπαυμένην δὲ συνείδησιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ τάγμα του, ἐτελέσας ἐπιτυχῶς τὴν βασιλικὴν ἐντολήν. Ποῖος γνωρίζει ὅποια θὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα, ἐὰν τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα ἐπιπτον εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ! Ἐν αὐταῖς ἐμπεριείχοντο ὁδηγίαι, δι' ὧν ὑπερον ὄλος ὁ Πρωσσικὸς στρατὸς ἀνεφάνη, σύσσωμος καὶ ἀπροσδοκῆτως, ἐνώπιον τῆς Δρέσδης, τῆς πρωτεύουσος τῆς Σαξωνίας, ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας ἠναγκάσθη νὰ δραπετεύσῃ εἰς ὄχυρόν τινα βράχον.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Φριδερίκος ἦτο κύριος ὀλοκλήρου τῆς Σαξωνίας χωρὶς οὐδὲ ἓνα στρατιώτην νὰ ἀπολέσῃ. Εἰσῆλθεν εἰς Δρέσδην νικητῆς καὶ κατ'έτελεσεν ἐκεῖ. Ἄμα ἐφθάσεν ἔστειλε νὰ καλέσῃ τὸν Γεώργιον, ὅστις προσελθὼν τὸν εὗρεν ἐν τῇ μέσῃ πολλῶν στρατηγῶν καὶ ἀνδρῶν ὕψηλῆς περιωπῆς, εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν διέμενον.

Ὁ Φριδερίκος ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα εἰς προῦπάντησιν τοῦ Γεωργίου καὶ τῷ ἀνεφώνησε μὲ τόνον ἀκουστῶν εἰς ὄλους.

«Ταγματάρχα Βράουν εἶσαι ἄξιος πάσης ἐμπιστο-

σύνης καὶ πεποιθήσεως. Σὲ ὀνομάζω Συνταγματάρχην καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σοὶ ἀκονίωμαι τὴν ἐνδεικν ταύτην τῆς ἐνόμιαι μου.» Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔλαθεν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνδὸς ὀπασπιστοῦ του παράσημον, τὸ ὁποῖον ἐχρέμασεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Γεωργίου. «Προσέτι σὰς παραλαβῶν,» ἐξηκολούθησε, «νὰ γευματίσητε μαζί μου σήμερον.»

Οὕτως ὁ Γεώργιος διὰ πρώτην φοράν παρεκάθισεν εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν μὲ τὸν Βασιλέα, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπροβιβάθη καὶ ἐπαρασημοφορήθη.

Οἱ συνδαιτομόνες ἐκάθισαν παρὰ τὴν τράπεζαν, εἰς αἴθουσαν, τῆς ὁποίας ἡ μία πλευρὰ ἦτο ἐξ ὕλων, ἔξωθεν δὲ τῶν ὕλων ἐκείνων ἦτο συνηγμένος πολὺς ὄχλος, περιέργος νὰ ἴδῃ τὸ Βασιλικὸν γεῦμα. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Γεώργιος ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶδε μεταξὺ τοῦ ἔξωθεν ὄχλου πρόσωπον, πολὺ γνωστὸν εἰς αὐτόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἔβλεπεν ἐκεῖ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνόμισεν ὅτι ἠκατῶντο οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἀλλὰ πάλιν ἐβεβαιώθη ὅτι ἔβλεπε τὸν Γκόττληβ Οὐτρεχτ. Πλήρης δὲ ἀηδίας ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἵνα μὴ βλέπῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τὸν ἠκολούθει παντοῦ, (ἀκολουθεῖ.)

ΤΑ ΠΡΟΫΛΛΙΑ.

Φαντασθῆτε πρὸς στιγμήν, φίλοι μου, ὅτι ζῆτε εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας τὸ 400 πρὸ Χριστοῦ, καὶ ὅτι μίαν ὠραίαν ἡμέραν τοῦ θέρους, τὴν 28ην τοῦ Ἀττικοῦ μηνὸς Ἐκατομβαιῶνος, κινεῖτε ἀπὸ τὴν οἰκίαν μὲ τὸν παιδαγωγὸν σας, διὰ νὰ ὑπάγητε νὰ ἴδῃτε τὴν Παναθηναϊκὴν Πομπήν, — τὴν μεγάλην πανήγυριν ἣ ὁποῖα ἐωρτάζετο εἰς πέντε ἔτη μίαν φοράν.

Καίτω εἰς τὴν ἀγορὰν σχηματίζεται ἡ μακρὰ γραμμὴ τῶν πολιτῶν, ἧς θὰ ἀναβῆ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Ἀθηναίων τὸν νέον πέπλον, τὸν ὁποῖον τῆς ἐκέντησαν τὰ εὐγενέστατα κοράσια τῶν Ἀθηναίων. Ἰππεῖς καὶ ἄρματα, ἱερεῖς καὶ θύματα, γέροντες θαλλοφόροι μὲ κλάδους ἐλαίας, νέοι μὲ εἶψη μυρτοστόλιστα, κληροφόροι παρθένοι μὲ χρυσὰ καλάθια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀναβαίνουν μὲ ρυθμικὸν βῆμα τὴν δυτικὴν ὀπώρσιαν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ λαμπρὰ των γραμμὴ ἄλλοῦ μὲν ἀστράπτει, ὅπου ὁ ἥλιος ἀνακαυκλάται, ἐπὶ τὰ ὄπλα τῶν νέων, ἄλλοῦ δὲ ἀσπρίζει, ὅπου ὁ ἄνεμος κυμαίνει τὰς λευκὰς στολάς των ἱερῶν, καὶ τὰ φορέματα τῶν κορασιῶν, ἐνῶ ἐπὶ κεφαλῆς φέρεται ὕψηλὰ ὡς σημαῖα, ἣ ὡς ἱατῶν χρυσοκέντητον ὁ Πέπλος τῆς Θεᾶς. Ὡς χρυσοῦς τις ὄρεσ ἀναβαίνει ἡ πομπή, ἐπισοῦ κρύπτεται ὁ Πέπλος ἀνάμεσα τῶν στόλων λευκῆς κίονο-

σιχίας, ήτις απλώνει τὰς πτέρυγας της πρὸς βορρᾶν καὶ νότον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀνηφόρου. Ἐξ στόλοι δωρικοί ἐπὶ τῆς ὄψεως καὶ τρεῖς ἰωνικοί ἐκατέρωθεν βασιάζουν ἐπιστόλιον χρωσμένον, ἐπὶ τὸ ὁποῖον λάμπει τὸ πολυχρώματον διάζωμα εἰς μετόπισ καὶ τριγλόφους διηρημένον. Πρὸ τῆς εἰσόδου εἶναι δύο ἀγάλματα ἀνδρῶν ἐπίππων, τῶν διδύμων ἀδελφῶν, Κάστορος καὶ Πολυδεύκου. Πέντε διαδρόμοι, ἀπὸ τοὺς κίονας τῆς ὄψεως σχηματιζόμενοι, μᾶς φέρουν εἰς πέντε ὑψηλὰς καὶ ῥαίνας πόλας ἐξ ὀρειάλκου, διὰ τῶν ὁποῖων διέρχεται ἡ πομπὴ καὶ τότε δι' ἄλλων ἑξ κίωνων ἐξέρχεται ἐκ τῶν Προπυλαίων εἰς τὸν περιβόλον τῆς Ἀκροπόλεως.

Τὸ σχῆμα τῶν Προπυλαίων εἶναι περίπου ἐν Γ, τὸ βραχύτερον σκέλος παριστᾷ τὴν νότιον πτέρυγα καὶ τὸ μακρότερον τὴν βόρειον, πρὸς βορρᾶν τῆς ὁποίας ἦτο δευτέρα αἰθουσα, ἡ πινακοθήκη, ὅπου ἦτο λαμπρὰ συλλογὴ εἰκόνων καὶ ἀγαλμάτων.

Τὰ προπύλαια ἦσαν ἄλλοτε ἐν ἀπὸ τὰ λαμπρότατα κτίρια τῶν Ἀθηνῶν. Πολλοὶ τὰ ἐνόμιζον καλλίτερα καὶ ἀπὸ αὐτῶν τὸν Παρθενῶνα, καὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν ἐχρησίασθη ὀλιγωτέραν ἐπιστήμην καὶ καλαισθησίαν ὁ ἀρχιτέκτων αὐτῶν, ἢ οἱ ἀρχιτέκτονες τοῦ Παρθενῶνος, διότι εἶχε περισσοτέρας δυσκολίας νὰ ὑπερικήσῃ καὶ ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν, καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸν ἀρχιτεκτονικὸν ροθμὸν κυρίου, τὸ ὁποῖον ἐπρεπε νὰ ἴναι ἄξιον μὲν τῶν ναῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἐχρησίμευεν ὡς εἰσόδος, χωρὶς ὅμως νὰ ἀφαιρῇ τίποτε ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἤθελον κάμει αὐτοί.

Ἀρχιτέκτων δὲ τῶν προπυλαίων ἦτο ὁ Μνησιχλῆς, ὅστις ἤρχισε τὸ ἔργον κατὰ τὸ 437 π. Χ. καὶ τὸ ἐπεράτωσεν εἰς διάστημα πέντε ἐτῶν, ὅπῃ τὴν διεύ-

θουσιν τοῦ Περικλέους, ὅστις ἦτο φίλος του. Σήμερον τὰ Προπύλαια εἶναι ἐλσεινῶς ἠρειπωμένα, τὸ ἐπιστόλιον καὶ τὸ διάζωμα λείπουν εἰς τὰ κλαίστα αὐτῶν μέρη, τὸ αἴτωμα ἐγείνεν ἄφαντον, ἡ ὄροφὴ κατεστράφη, καὶ τῶν ἑξ ἰωνικῶν κίωνων τοῦ κεντρικοῦ διαδρόμου μόνον αἱ βάσεις καὶ τινες σπόνδυλοι μένουσιν. Οἱ Φράγκαὶ εἶχον ἄλλοτε φράξει τὰ διαστήματα μεταξὺ τῶν κίωνων καὶ ὑψώσει τὴν ὄροφην τοῦ κυρίου διὰ νὰ γείνη καλύπτον εἰς τὸ ὁποῖον κατέκει ὁ Δοξὸς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπὶ τῶν Τούρκων ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία τοῦ Ἀγᾶ, ἡ δὲ εἰσόδος ἦτο διὰ τειχισμένου δρόμου πρὸς νότον.

— Ἡ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι εἰκὼν παριστᾷ τὴν ἀποψιν τῶν Προπυλαίων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀκροπόλεως.

Η ΤΖΑΚΑΝΑ.

— Τὸ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα ῥαίον πτηνὸν εἶναι περιεργον διὰ τὴν μεγάλην ἀνάπτυξιν τῶν ὀνύχων του, οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσο μακροὶ καὶ τόσο λεπτοί, ὥστε ὑμνάζουσι μὲ σφραγματα καὶ ἐμποδίζουσι πολλὸ τὸ βάδισμα αὐτῆς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ θεὰ πρόνοια τίποτε δὲν κάμνει χωρὶς σκοπὸν καλόν, ἐπρόκλιος καὶ τὸ πτηνὸν τοῦτο μὲ τοὺς μακροὺς καὶ εἰς βῆθ' ἀγγόντας δακτύλους καὶ ὄνυχας, διὰ νὰ τὸ βοηθῶσι νὰ ἐπιπλέῃ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῶν ποταμῶν καὶ λιμνῶν, σφριζόμενον ἐπὶ τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα, ὡς φαίνονται εἰς τὴν εἰκόνα, ἐπιπλέουσιν εἰς τὰ ὕδατα ἐ-

Τζακάνα ἡ Ἀυστραλιανὴ ἢ

κείνα: Ἡ Τζακάνα δύναται διὰ τῆς βοήθειας τῶν ποδῶν της τόσῳ νὰ περικατῇ ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ οὕτω διευκολύνεται εἰς τὴν εὐρεσίαν τῆς τροφῆς της.

Ἡ κοινὴ Τζακάνα εἶναι αὐτόχθον τῆς Νοτίου Ἀμερικής, ἀλλ' ἄλλα εἶδη αὐτῆς ἀναπτύσσονται εἰς τὴν Ἀφρικήν, τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀυστραλίαν, τὸ Ἀυστραλιανὸν μάλιστα εἶδος λέγεται, δεῖ εἶναι ἀξιόλογος ὄδιος, ἀλλὰ δυσκόλως ἴσταιται καὶ εἰτι δυσκολώτερον περιπατεῖ.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο τρέφεται ἐξ ὑδροβίων ἐντόμων καὶ φυτῶν καὶ δυσκόλως ἐξημεροῦται.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—**Κιναζική γέφυρα.** Μία από τὰς περιφημώτατας γεφύρας τοῦ κόσμου εἶναι ἡ τῆς Λάγγ-κάγγ εἰς τὴν Κίναν, ἡ ὁποία ἐνώνει τὰς δύο ὄχθας κόλπου τινὸς τῆς Σινικῆς θαλάσσης. Ἡ γέφυρα αὕτη οὕσα πέντε μίλια μακρὰ ἔχει πλάτος 75 ποδῶν καὶ προσέτι ἔχει τριακοσίας καμάρας, αἱ ὁποῖαι στηρίζονται ἐπάνω εἰς στήλους· οἱ στήλοι δ' αὐτοὶ εἶναι τόσον παχείς, ὥστε ὁ μαρμάρινος λέων ὅστις εἶναι πλαγιασμένος ἀκριβῶς ἀνωθεν ἐκάστου αὐτῶν ἔχει μῆκος 21 ποδῶν.

—**Ἄσυλον γαλῶν.** Εἰς Βάττερσι τῆς Ἀγγλίας ἐτέθη πρὸ ὀλίγων ἡ θεμέλιος λίθος κτιρίου, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἄσυλον διὰ τὰς πεντασμένας καὶ κακομεταχειρισμένας γάτας. Ἐκτὸς τούτου θὰ γίνωνται δεχταὶ ἐκεῖ καὶ αἰκίστροφοι γάται, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν κυρίων των.

—**ΦΙΓΟΥΒΑΘΝ ΜΕΝΗΡΩΝ.** Εἰς τὴν πολιτείαν Ναβάδαν, τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὑπάρχει δένδρον, τοῦ ὁποῖου τὰ φύλλα εἰς τινὰς ὥρας τοῦ ἔτους δίδουν ἀρκετὸν φῶς ὥστε νὰ θύναται τις νὰ ἀναγινώσκῃ δι' αὐτοῦ, φωτίζει δὲ τὰ περίεξ εἰς ἀπόστασι ἡμισέως μίλιου. Τὸ φαινόμενον τούτου ἀποδίδεται εἰς μικρότατα φωτοβόλα ζωῶν, τὰ ὁποῖα κάμνουν τὴν κατοικίαν των ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα!

—**ΤΟ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΝ ΕΝ ΙΑΠΩΝΑΙ.** Τὸ ἐθνικὸν ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας εἶναι τὸ χρυσάνθεμον, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποῖου δίδει κατ' ἔτος ὁ Αὐτοκράτωρ συνανατροφὴν εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εἶναι ἐκτεθειμένα τὰ λαμπρότατα χρυσάνθεμα τοῦ κόσμου. Μερικὰ μάλιστα ἀπὸ τὰ φυτὰ ἔχουν ἕκαστον 375 ἕως 430 ἄνθη διὰ μίαν.

—**Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΑἰΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.** Ἡ μέγιστη αἰθουσα τοῦ κόσμου, τῆς ὁποίας ἡ ὄροφὴ δὲν ὑποβαστάζεται ἀπὸ στήλους, εἶναι εἰς τὴν Πετροῦπολιν. Ἐχει μῆκος 670 καὶ πλάτος 130 ποδῶν ἡ ὄροφὴ τῆς εἶναι μονοκόμματος σιδηροῦ· ὁλός. Τὴν νύκτα χρειάζονται εἰκοσι χιλιᾶδες κηρίων διὰ νὰ τὴν φωταγωγήσουν, τὴν δὲ ἡμέραν γίνονται στρατιωτικὰ παρατάξεις εἰς αὐτὴν, καὶ ἐν τάγμα εὐκόλως ἐκτελεῖται τὰ γυμνάσια ἐν αὐτῇ.

—**Ἀνέκδοτον τῆς βασιλείας Καραλόττας.** Ἐγένετο ποτε παρτάξις τοῦ στρατοῦ ἐν Κέντ τῆς Ἀγγλίας, ἐνῷ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπεθεώρει αὐτὸν, ἡ βασίλισσα ἐκάθητο μόνη εἰς τὴν βασιλικὴν σκηνήν. Ἦτο σκοπὸς ἔξω τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ὡς φαίνεται θὰ ἔβλεπεν ἄλλου, διότι αἰφνης παρουσιάζεται εἰς τὴν θύραν μία γραῖα χωρική, ἥτις ἐστάθη καὶ ἐκτίταξε τὴν βασίλισσαν ἀρκετὴν ὥραν. Τέλος εἶπε «ἀνὲν εἶναι τόσον ἀσχημὴ ὅσον μοῦ τὴν παρέστησαν!» «Χαῖρον πολλὴν ἀπεκρίθη ἡ βασίλισσα «ὅτι μ' εὕρισκεις ὡραιότεραν παρ' ὅτι ὁ κόμος μὲ νομίζει!»

—**Η ΝΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ** Γάλλοι τις καθηγητῆς, ἔτρεψε μεταξοκόλληκας τοὺς ὁποῖους εἶχε θέσει ἐπάνω εἰς χαμηλὰς μορτάς φωτισμένους ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸν κήπον του. Διὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς σκόλληκας ἀπὸ τὰ πτηνὰ καὶ τὰ σφήκας ἐπέπασε τοὺς κλάδους μὲ τουλιπάνιον, ἀλλ' οἱ μύρμηκες διεπερῶσαν τὸ λεπτὸν ὑφάσμα καὶ ἤρριζον τοὺς σκόλληκας. Διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς μύρμηκας ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναβαῖν τὰ δένδρα, ὁ καθηγητῆς ἤλειψε τοὺς κορμούς ὀλόγυρα μὲ ζώνην φαρμάκων, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ὅδε εἰς μύρμηξ ἤδυνήθη νὰ διαβῇ, τὴν πέμπτην ὅμως ἡμέραν ἀνεψάγη μεταξὺ των Ὀυβισαῦδ, ὅστις ἔλυσε τὴν δυσκολίαν. Κατὰ

τὴν στιγμὴν ὅταν ὁ καθηγητῆς ἐπλησίασε τὸ μεγαλύτερον δένδρον, οἱ μύρμηκες ἀνέβαινον κατὰ μακρὰν γραμμὴν, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὁ δὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἐβάσταζεν εἰς τὸ στόμα του μέγαν κόκκον ἄμμου, τὸν ὁποῖον ἔθεσαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κόλλας, καὶ εὐθὺς ἤρχισεν νὰ καταβαίνει, ἐνῷ καθεὶς τῶν ἄλλων μύρμηκων κατὰ σειράν ἐπλησίασε τὴν ἄμμου, τὴν ἤγχιζε, τὴν ἔφωσε, καὶ εὐαυτὸς ἤρχισεν νὰ καταβαίνει. Τί ἔτεθ τὸ ἀποτέλεσμα; Ἐντὸς δέκα λεπτῶν, καθὲ μύρμηξ ἀνέβαινε πάλιν, κρατῶν εἰς τὸ στόμα του κόκκον ἄμμου, τὸν ὁποῖον κατέθεσε πλησίον ἀλλήλων ἐντὸς τῆς κόλλας, κατέβησαν τότε ἐκ νέου καὶ πάλιν ἀνῆλθον μὲ νέον φορτίον ἄμμου ἔωσού ἔστρωσαν πλατεῖαν ὁδὸν ἡ γέφυραν ἐπάνω τῆς κόλλας, ἐπὶ τῆς ὁποίας τότε ἐπέρασαν εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ δένδρου. Ὁ καθηγητῆς τόσον ἐθαύμασε τὸν νοῦν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν μύρμηκων τούτων ὥστε τοῖς ἐπέτρεψε νὰ ἀνέλθουν ἀνενόχλητα καὶ νὰ χορτασθῶν ἐκ τῶν μεταξοκόλληκων του!

—**Ἡλικία ἄγγλων εὐπατριῶδων.** Ὁ γεροντότατος Βαρῶνος τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας εἶναι 89 ἔτων ὁ νεώτατος (5. Ὁ γεροντότατος Κόμης Ἦναι 61 ἔτων ὁ νεώτατος 10. Ὁ γεροντότατος Ἰποκόμης Ἦναι 90 ἔτων, ὁ νεώτατος 12. Ὁ γεροντότατος Μαρκήσιος Ἦναι 88 ἔτων, ὁ νεώτατος 12. Ὁ γεροντότατος Δουξ Ἦναι 81 ἔτων, ὁ νεώτατος, (6 υἱὸς τοῦ μακαρίτου Δουκὸς τῆς Ἀλβανίας) Ἦναι 80 ἔτων.

— Κατὰ τὸ νέον τούτου ἔτος εἰσῆχθησαν διὰ πρώτην φοράν τὰ ἐπιστολικά Δελτία εἰς τὴν Κίναν.

— Ἐκατομμυριούχος τις ἐν Βοστώνῃ διέταξε διὰ τῆς διαθήκης του νὰ πληρώνεται ὑπὸ τῶν ἐκτελεστῶν αὐτῆς ἡ χῆρα του κατ' ἔτος εἰς χρυσὸν ἰσοβαρῆ μὲ τὸ σῶμά της ἰσως θὰ ἦτο πολὺ ἰσχυρὴ!

— Τρίτης τάξεως ἐπιβάται δύνανται νὰ μεταβῶσι τώρα εἰς Ἀγγλίαν εἰς Ἀμερικὴν διὰ 8 τάλλητρα, ἤτοι 40 φράγκα, ἐνῷ ἡ ἀπόστασις εἶναι 3100 μιλίων.

— Πρὸ ὀλίγων ἡδομάδων ἐπερατώθη τὸ ἐν Ὀυασιγκῶν τῶν Ἠν. Πολιτειῶν μνημεῖον τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπαναστάσεως. Εἶναι δὲ πύργος εἰς σχῆμα ὀβελίσκου τετραγώνου, 170 μέτρων τὸ ὕψος, δηλαδὴ τὸ ὅψιστον ὅλων τῶν οἰκοδομημάτων τοῦ κόσμου. Διότι ἡ μὲν μεγάλη πυραμὶς τοῦ Χέοπος ἔχει ὕψος 154 μέτρων, ὁ δὲ μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Στρασοβούργου 142 μέτρων. Ἡ βάσις τῆς πυραμίδος εἶναι τετράγωνος, πλάτους 16 μέτρων 75 ὑψεκ. εἰς καθὲ πλευράν, εἰς δὲ τὴν κορυφὴν καθὲ πλευρὰ ἔχει μῆκος μόνον 1, 69 μέτρων. Τὰ θεμέλια ἔχουσι βάθος μ. 11, 28. Ὁ πύργος εἶναι ἐξωτερικῶς μὲν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἐσωτερικῶς δὲ ἐκ γρανίτου. Ἡ κλίμαξ διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἀνέρχεται τις εἰς τὴν κορυφὴν ἔχει 900 βαθμίδας, εἰμποροῦν ὅμως νὰ ἀνέλθουν οἱ ἐπισκεπτόμενοι ἐντὸς τοῦ ἀτμοκινήτου αἰωρητοῦ, ὅστις ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ νὰ ἀναδιόσῃ τοὺς κόβους τοῦ μαρμάρου καὶ γρανίτου εἰς τὴν θέσιν των ἐνῷ οἰκοδομεῖτο ὁ πύργος. Ὁ πύργος αὐτὸς ἐστοίχησε 5,444,000 φράγκων.

Πρόκειται ὅμως νὰ ἐγερθῇ ἀκόμη ὑψηλότερον οἰκοδόμημα εἰς τοὺς Παρισίους διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ 1889. Ὁ πύργος οὗτος θὰ ἔχῃ ὕψος 366 μέτρων. Εὐχόμεθα νὰ μὴ πάθῃ, ὅτι ἐπαθεν ὁ Πύργος τῆς Βάβελ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Ποῖος εὐαγγελιστῆς εἶχε τέσσαρας θυγατέρας, αἱ ὁποῖαι προεφῆτευον;

2) Εἰς ποῖαν πόλιν ἐγεννήθη ὁ Παῦλος;

3) Εἰς ποῖον καὶ ὑπὸ τίνος ἐλέχθη τὸ «Μαίνεσαι, τὰ πολλὰ γράμματα σὲ φέρουσιν εἰς μανίαν»